

VÄRDHUSET VID SOLHAMNEN – BOK I

SOPHIE LOVE

NU OCH
FÖR ALLTID

Sophie Love

Nu och för alltid

Аннотация

"Sophie Loves förmåga att ge magi till sina läsare görs på ett utsökt sätt i kraftfullt stämningsfulla fraser och beskrivningar....Nu och för alltid är den perfekta romans- eller strandläsningen, med en skillnad: dess entusiasm och vackra beskrivningar ger en oväntad uppmärksamhet åt komplexiteten hos inte bara kärlek som gror, utan psyken som växer. Det är en härlig rekommendation för romanläsare som söker en mer komplexitet från läsningen."--Midwest Book Review (Diane Donovan) "NU OCH FÖR ALLTID är en mycket välskriven roman, som beskriver en kvinnas kamp (Emily) efter att hitta sin sanna identitet. Författaren gjorde ett fantastiskt jobb med skapandet av karaktärerna och hennes beskrivning av miljön. Romantiken är där, men inte överdoserad. Komplimanger till författaren för den här fantastiska starten på en serie som garanterat kommer att vara väldigt underhållande."--Books and Movies Reviews, Roberto MattosEmily Mitchell, 35, som bor och arbetar i New York City, har kämpat sig genom en rad misslyckade relationer. När hennes pojkvän sedan 7 år tar med henne ut för deras efterlängttade middag för att fira årsdagen, är Emily säker på att det kommer att vara annorlunda denna gången, att hon den här gången kommer att få ringen.När han ger henne en liten flaska parfym istället, vet Emily att tiden har kommit för att lämna honom - och att få en ny start på livet.Trött

på hennes otillfredsställelse och stressade liv, bestämmer sig Emily för att hon behöver en förändring. Hon bestämmer sig spontant för att köra till sin fars övergivna hem på Mainekusten. Ett spännande, historiskt hus där hon tillbringade magiska somrar som barn. Men huset, försummat sedan länge, har ett brådskande behov av reparation och vintern är inte nådig mot Maine. Emily har inte varit där på 20 år, när en tragisk olycka förändrade hennes systems liv och splittrade hennes familj. Hennes föräldrar skilde sig, hennes pappa försvann och Emily klarade aldrig av att samla sig för att stiga in i det huset igen. Nu, av någon anledning, med livet upp och ner, känner Emily att hon dras till den enda barndomsplats hon någonsin vetat om. Hon planerar att åka iväg bara för en helg, för att rensa huvudet. Men det var något med det huset, dess många hemligheter, dess minnen av hennes pappa, dess otroliga förtjusning, dess småstadsmiljö - och mest av allt, den underbara mystiska vaktmästare - vill inte att hon ska åka. Kan hon hitta svaren hon letat efter här, på den mest oväntade platsen av alla? Kan en helg bli en livstid? **NU OCH FÖR ALLTID** är bok nr 1 i debuten av en bländande ny romantikserie som får dig att skratta, får dig att gråta, får dig att vända blad sent på natten - och får dig att bli kär i romantik igen. Bok nr 2 kommer snart att finnas tillgänglig.

Содержание

KAPITEL ETT	8
KAPITEL TVÅ	13
KAPITEL TRE	21
KAPITEL FYRA	54
Конец ознакомительного фрагмента.	67

NU OCH FÖR ALLTID

(VÄRDSHUSET VID SOLHAMNEN — BOK 1)

SOPHIE LOVE

Sophie Love

#1 bästsäljande författare Sophie Love är författare till den romantiska komediserien VÄRDSHUSET VID SOLHAMNEN, som innehåller sju böcker (och fler kommer), och som börjar med NU OCH FÖR ALLTID (VÄRDSHUSET VID SOLHAMNEN - BOK 1).

Sophie Love är också författare till den debuterande romantiska komediserien, ROMANSKRÖNIKOR, som börjar med KÄRLEK SOM DETTA (ROMANSKRÖNIKOR - BOK 1).

Sophie skulle älska att höra vad du tycker, så besök www.sophieloveauthor.com för att mejla henne, gå med i e-postlistan för att ta emot gratis e-böcker, höra de senaste nyheterna och hålla kontakten!

Copyright © 2016 av Sophie Love. Alla rättigheter förbehållna. Förutom vad som är tillåtet enligt amerikanska upphovsrättslagen från 1976 får ingen del av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller på något sätt, eller lagras i en databas eller hämningssystem utan föregående tillstånd från författaren. Denna e-bok är

licensierad för din personliga njutning enbart. Denna e-bok får inte återförsäljas eller ges bort till andra människor. Om du vill dela den här boken med en annan person, var god och köp en extra kopia för varje mottagare. Om du läser den här boken och inte köpt den, eller om den inte köptes till din användning, vänligen returnera den och köp din egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser och incidenter är antingen en produkt av författarens fantasi eller används fiktivt. Eventuella likheter med faktiska personer, levande eller döda, är helt slumpmässigt. Jacket image Copyright kak2s, används under licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV SOPHIE LOVE

VÄRDSHUSET VID SOLHAMNEN

NU OCH FÖR ALLTID (Bok #1)

FÖR EVIGT OCH FÖR ALLTID (Bok #2)

INNEHÅLL

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[KAPITEL SEX](#)

KAPITEL SJU

KAPITEL ÅTTA

KAPITEL NIO

KAPITEL TIO

KAPITEL ELVA

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTON

KAPITEL FJORTON

KAPITEL FEMTON

KAPITEL SEXTON

KAPITEL SJUTTON

KAPITEL ARTON

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL ETT

Emily drog händerna längs klänningens svarta, silkesaktiga material och slätade ut vecken för vad som borde ha varit den hundra gången den natten.

"Du verkar nervös," sa Ben. "Du har knappt rört din mat."

Hennes ögon blickade ner mot den halvt uppätta kycklingen på hennes tallrik, sedan tillbaka upp på Ben, som mitt emot henne på det vackert belagda matbordet, med ansiktet upplyst av stearinljuset. För deras sjuårs-jubileum hade han tagit henne till den mest romantiska restaurangen i New York.

Självklart var hon nervös.

Speciellt eftersom den lilla Tiffany-lådan hon hade hittat gömd i sin strumplåda flera veckor innan inte fanns kvar när hon kollade samma eftermiddag. Hon var säker på att i natt var natten han äntligen skulle fria.

Tanken fick hennes hjärta att dunka hårt av förväntan.

"Jag är bara inte så hungrig" svarade hon.

"Åh," sade Ben och såg oroad ut. "Betyder det att du inte vill ha någon efterrätt? Jag var lite sugen på den saltade knäckmoussen."

Hon ville verkligen inte ha efterrätt, men plötsligt blev hon rädd att Ben kanske hade gömt ringen i moussen. Det skulle vara ett banalt sätt att fria, men nu skulle hon acceptera vad som helst. Att säga att Ben var rädd för åtaganden var en underdrift. Det

hade tagit två år av dejter innan han ens hade varit okej med att hon lämnade sin tandborste i hans lägenhet - och fyra år innan han äntligen bestämde att hon kunde flytta in.

Om hon så mycket som nämnde barn blev han vit som ett lakan.

"Snälla, beställ moussen om du vill," sa hon. "Jag har fortfarande mitt glas vin."

Ben ryckte lite på axlarna och ropade sedan på servitören, som snabbt tog bort hennes tomma tallrik och hennes halvt uppätta kyckling.

Ben sträckte ut sina händer och tog båda hennes i hans.

"Har jag sagt att du är vacker ikväll?" frågade han.

"Inte än," sade hon, glatt leende.

Han log tillbaka. "I så fall, du är vacker."

Sedan stoppade han in handen i fickan.

Hennes hjärta verkade sluta slå. Det var det. Det hände verkligen. Alla dessa år av ångest, av tålmod på buddhist-munknivå, skulle äntligen löna sig. Hon var på väg att bevisa sin mamma fel, hennes mamma som tycktes frossa i att berätta för Emily att hon aldrig skulle få en man som Ben att gå längs kyrkogången. För att inte tala om hennes bästa vän Amy, som nyligen hade utvecklat tendensen efter lite för många glas vin, att börja bedja Emily om att inte slösa mer tid på Ben eftersom trettiofem definitivt inte var "för gammal för att hitta sann kärlek."

Hon svalde klumpen i halsen när Ben drog Tiffany-lådan ur

fickan och gled den över bordet mot henne.

"Vad är detta?" lyckades hon säga.

"Öppna den," svarade han med ett flin.

Emily noterade att han inte satte sig på ett knä, men det var okej. Hon krävde inte att det skulle vara traditionellt. Hon behövde bara en ring. Vilken ring som helst skulle duga.

Hon plockade upp lådan, öppnade den - och rynkade på pannan.

"Vad ... i helvete...?" hon stammade.

Hon stirrade på den i chock. Det var en 10ml-flaska parfym.

Ben log, som om han var glad över sitt handarbete.

"Jag insåg inte heller att de sålde parfym," svarade Ben. "Jag trodde bara att de sålde dyra smycken. Vill du att jag ska spruta på dig?"

Plötsligt oförmögen att hålla inne sina känslor började Emily gråta. Alla hennes förhoppningar rasade ner över henne. Hon kände sig som en idiot som ens lät sig själv tro att han skulle fria ikväll.

"Varför gråter du?" Sa Ben kränkt medan han rynkade på pannan. "Folk tittar."

"Jag trodde..." Emily stammade, medan hon baddade ögonen med bordsduken, "med restaurangen, och att det är vår årsdag..." Hon kunde inte få fram sina ord.

"Ja," sade Ben lugnt. "Det är vår årsdag och jag köpte en present till dig. Jag är ledsen om den inte var tillräckligt bra, men du gav mig inte någon alls."

"Jag trodde att du skulle fria!" Emily storgrät tillslut och kastade ner sin servett på golvet.

Hummandet i rummet slutade tvärt när folk slutade äta och vände sig om och stirrade på henne. Hon brydde sig inte längre.

Bens ögon fylldes med mer rädsla. Han såg ännu mer rädd ut än han gjorde när hon nämnde möjligheten att starta en familj.

"Vad vill du gifta dig för?" sa han.

Emily drabbades av ett ögonblick av tydlighet. Hon såg på honom som om hon träffade honom för första gången. Ben skulle aldrig förändras. Han skulle aldrig binda sig. Hennes mamma, Amy, båda hade rätt. Hon hade tillbringat flera år med att vänta på något som uppenbarligen aldrig skulle hända, och den här miniatyrflaskan av parfym hade varit strået som bröt kamelens rygg.

"Det är över," sade Emily andlöst, medan hennes tårar plötsligt slutade rinna. "Det är verkligen över."

"Är du full?" ropade Ben skeptiskt. "Först vill du gifta dig - och nu vill du göra slut?"

"Nej," sa Emily. "Jag är bara inte blind längre. Detta--du, jag--det var aldrig rätt." Hon ställde sig upp och kastade servetten på sin stol. "Jag flyttar ut," sa hon. "Jag sover hos Amy ikväll och hämtar mina saker imorgon."

"Emily," sade Ben och sträckte sig efter henne. "Kan vi snälla tala om det här?"

"Varför?" hon ryggade tillbaka. "Så du kan övertyga mig om att vänta ytterligare sju år innan vi köper vårt eget hem?"

Ytterligare ett årtionde innan vi får ett gemensamt bankkonto? Sjutton år innan du så mycket som funderar på tanken att skaffa en katt tillsammans?"

"Snälla," sa Ben lågmält och tittade på den närmaste servitören, som bar på hans efterrätt. "Du ställer till med en scen."

Emily visste att hon gjorde det, men hon brydde sig inte. Hon skulle inte ändra sig.

"Det finns inget kvar att prata om," sa hon. Det är över. Njut av din saltade knäckmousse!"

Och med de sista orden stormade hon ut ur restaurangen.

KAPITEL TVÅ

Emily stirrade på tangentbordet. Hon ville att fingrarna skulle röra på sig, göra någonting, vad som helst. Ett till e-postmeddelande trillade in i inkorgen och hon tittade ointresserat på det. Alla ljuden från kontoret omkring henne flög in i ett öra och ut i det andra. Hon kunde inte koncentrera sig. Det kändes som om hon var i dvala. Den fullständiga bristen på sömn som hon hade fått på Amys klumpiga soffa hjälpte knappast.

Hon hade varit på jobbet en hel timme, men hade inte uppnått mer än att sätta på datorn och dricka en kopp kaffe. Hennes hjärna var helt konsumerad av minnen från igår kväll. Bens ansikte blixtrade förbi i huvudet. Hon kände sig lite panikslagen varje gång hon återupplevde den hemska kvällen.

Hennes telefon började blinka, och hon tittade på skärmen för att se Bens namn dyka upp för den tjugonde gången. Han ringer, igen. Hon hade inte besvarat ett enda av hans samtal. Vad kan det finnas att prata om nu? Han hade haft sju år på sig att ta reda på om han ville vara med henne eller inte. Ett sista försök att rädda saker skulle inte göra någon skillnad nu.

Hennes kontorstelefon började ringa. Hon hoppade till och tog sedan tag i den.

"Hallå?"

"Hej, Emily, det är Stacey från femtonde våningen. Jag har information om att du skulle delta i mötet imorse och jag ville

kolla varför du inte gjorde det."

"FAN!" Skrek Emily och lade hårdhänt ner telefonen. Hon hade helt glömt bort mötet.

Hon reste sig hastigt från sitt skrivbord och sprang genom kontoret mot hissen. Hennes hektiska tillstånd tycktes roa hennes medarbetare, som började viska som löjligen barn. När hon nådde hissen smällde hon sin handflata mot knappen.

"Kom igen, kom igen, kom igen!"

Det kändes som evigheter, men till sist kom hissen. När dörrarna öppnade gick Emily fram för att gå in, bara för att krocka rakt in i någon som kom ut. När hon backade tillbaka insåg hon att personen hon hade krockat med var hennes chef, Izelda.

"Förlåt mig så hemskt mycket," stammade Emily.

Izelda synade henne uppifrån och ner. "För vad exakt? För att du springer in i mig eller för att du missade mötet?"

"Båda," sade Emily. "Jag var på väg dit just nu. Jag glömde bort det helt."

Hon kunde känna hur alla ögon på kontoret brände i ryggen. Det sista hon behövde just nu var en dos av allmän förödmjukelse, något som Izelda tog stor glädje i att räkna ut.

"Har du en kalender?" sa Izelda lugnt och korsade armarna.

"Ja."

"Och du vet hur den fungerar? Hur man skriver?"

Bakom Emily kunde hon höra folk kväva sitt skratt. Hennes första instinkt var att vissna som en blomma. Att bli förödmjukad

framför en publik var hennes idé om en mardröm. Men precis som i restaurangen igår kväll, kom en underlig tydlighet över henne. Izelda var inte någon myndighetsfigur som hon var tvungen att se upp till och böja sig efter. Hon var bara en bitter kvinna som tog ut sin ilska på de hon kunde ta ut den på. Och de kollegor som viskade bakom ryggen betydde ingenting.

En plötslig våg av förverkligande sköljdes över Emily. Ben var inte det enda hon inte gillade med hennes liv. Hon hatade sitt jobb också. Dessa människor, detta kontor, Izelda. Hon hade fastnat här i flera år, precis som hon hade fastnat med Ben. Och hon skulle inte stå ut med det längre.

"Izelda", sade Emily och tilltalade sin chef med hennes förnamn för första gången, "jag måste vara ärlig nu. Jag missade mötet, jag glömde bort det. Det är inte det värsta i världen."

Izelda blängde ilsket.

"Hur vågar du!" snäste hon. "Jag ska se till att du arbetar vid ditt skrivbord fram till midnatt nästa månad tills du lär dig värdet av att vara punktlig!"

Med de orden stötte Izelda till Emilys axel, som om hon skulle storma iväg, med ärendet löst enligt henne.

Men det var inte avgjort enligt Emily.

Emily sträckte sig, grep tag i Izeldas axel och stoppade henne.

Izelda vände sig om, grimaserade och slog bort Emilys hand som om hon hade blivit biten av en orm.

Men Emily gav inte upp.

"Jag var inte klar," fortsatte Emily och höll sin röst lugn. "Det

värsta i världen är den här platsen. Det är du. Det är detta dumma, småsinta, själsdödande jobb."

"Ursäkta?" ropade Izelda med ansiktet rött med ilska.

"Du hörde mig," svarade Emily. "Jag är faktiskt ganska säker på att alla hörde mig."

Emily tittade över sin axel på sina kollegor, som chockat stirrade tillbaka. Ingen hade förväntat sig att tysta, lydiga Emily skulle brista såhär. Hon mindes Bens varning, att hon "orsakade en scen" igår kväll. Och här var hon och orsakade ytterligare en. Bara det att hon njöt av det den här gången.

"Du kan ta ditt jobb, Izelda," tillade Emily, "och stoppa upp det i röven."

Hon kunde praktiskt taget höra alla bakom henne dra efter andan.

Hon klev förbi Izelda i hissen och vände sedan på klacken. Hon tryckte på bottenvåningsknappen för vad hon insåg, med absolut lättnad, skulle vara sista gången i hennes liv och tittade sedan på hennes bedövade kollegor som stirrade på henne när dörrarna stängdes. Hon släppte ut en stor suck och kände sig friare och lättare än hon någonsin känt.

*

Emily ökade på stegen till sin lägenhet och insåg att det inte var hennes lägenhet - det hade det aldrig varit. Hon hade alltid känt som om hon bodde i Bens yta, att hon behövde göra sig så liten och diskret som möjligt. Hon fumlade med sina nycklar, tacksam över att han var på jobbet, hon skulle inte behöva ta itu

med honom.

Hon kom in och tittade på lägenheten med nya ögon. Ingenting här var i hennes smak. Allt tycktes ta på sig en ny mening; den hemska soffan som hon och Ben hade tjafsats om att köpa (ett argument han vann); det dumma soffbordet som hon ville kasta ut eftersom ett av benen var kortare än de andra och det vinglade alltid (men Ben var bunden till det för "sentimentala skäl" och det var det); den överdimensionerade tv:n som hade kostat alltför mycket och tog upp för mycket utrymme (men som Ben hade insisterat på att han behövde för att titta på sport eftersom det var det enda som kunde hålla honom lugn). Hon tog ett par böcker från hyllan och noterade hur hennes romaner hade förvandlats till skuggorna på den nedre hyllan. (Ben var alltid oroad över att deras vänner skulle tro att han var mindre intellektuell om de såg romaner på hyllan - hans preferenser var akademiska texter och filosofer, även om han aldrig tycktes läsa någon av dem).

Hon tittade på bilderna på manteln för att se om det var någonting värt att ta när det slog henne hur varje bild som innehöll henne var med Bens familj. Där var de på hans systerdotters födelsedag, på hans systers bröllop. Det var inte en enda bild av henne med hennes mamma, den enda personen i hennes familj, speciellt inte Ben någon gång med dem båda. Det slog plötsligt Emily att hon hade varit en främling i sitt eget liv. Hon hade följt någon annans väg i årtal i stället för att gå sin egen.

Hon stormade genom lägenheten och in i badrummet. Här var

de enda sakerna som verkligen betydde något för henne - hennes fina badprodukter och smink. Men även det var ett problem för Ben. Han hade ständigt klagat över hur många produkter hon hade, beklagat att det var slöseri med pengar.

"Det är mina pengar att slösa!" Emily skrek på sin reflektion i spegeln när hon kastade alla sina tillhörigheter i en necessär.

Hon var medveten om att hon såg ut som en galning när hon rusade runt i badrummet och kastade halvtomma flaskor med schampo i sin väska, men hon brydde sig inte om det. Hennes liv med Ben hade varit mer än en lögn, och hon ville komma ut ur det så fort som möjligt.

Hon sprang in i sovrummet och tog sin resväska under sängen. Hon fyllde den snabbt med alla sina kläder och skor. När hon var färdig med att samla sina saker drog hon ut allt på gatan. Sedan, som en sista symbolisk gest, gick hon tillbaka in i lägenheten och lade sin nyckel på Bens "sentimentala" soffbord och gick, för att aldrig återvända.

Det var när hon stod på trottoaren som det verkligen slog Emily vad hon hade gjort. Hon hade blivit arbetslös och hemlös inom några timmar. Att bli singel hade varit en sak, men det var helt annat att kasta hela sitt liv.

Små fladdrer av panik började rusa genom henne. Händerna skakade när hon tog fram sin telefon och ringde Amys nummer.

"Tja vad händer?" sade Amy.

"Jag har gjort något galet," svarade Emily.

"Fortsätt..." uppmanade Amy henne.

"Jag sade upp mig på jobbet."

Hon hörde Amy andas ut i andra änden av linjen.

"Åh gode Gud," sade hennes väns röst. "Jag trodde du skulle säga att du skulle gå tillbaka till Ben."

"Nej, nej, ganska så tvärtom. Jag packade mina väskor och lämnade. Jag står på gatan som en chaufför."

Amy började skratta. "Jag har den bästa mentala bilden just nu."

"Det är inte roligt!" svarade Emily, med mer panik än någonsin. "Vad ska jag göra nu? Jag sade upp mig på jobbet. Jag kommer inte att kunna få en lägenhet utan jobb! "

"Du måste erkänna att det är lite roligt," svarade Amy fnittrande. "Bara ta hit allting," tillade hon nonchalant. "Du vet att du kan stanna hos mig tills du räknat ut allting."

Men Emily ville inte det. Hon hade i stort sett tillbringat år av sitt liv som boende i någon annans rymd och känt sig som en hyresgäst i sitt eget hem, som om Ben gjorde henne en tjänst bara genom att ha henne där. Hon ville inte det längre. Hon behövde skapa sitt eget liv, stå på sina egna två fötter.

"Jag uppskattar erbjudandet," sade Emily, "men jag måste göra mitt eget ett tag."

"Jag förstår det," svarade Amy. "Så nu då? Åka iväg ett tag? Rensa ditt huvud?"

Det fick Emily att tänka. Hennes pappa ägde ett hus i Maine. De hade bott där under sommaren när hon var barn, men det hade stått tomt sedan han försvann för tjugo år sedan. Det var

gammalt, fyllt med karaktär och hade varit underbart vid ett tillfälle, på ett historiskt sätt; det var mer som ett vildvuxet B&B, som om han inte visste vad man skulle göra med ett hus.

Det var knappt i godtagbar form då, så Emily visste att det inte skulle vara i gott skick nu, efter att ha varit övergivet i tjugo år; det skulle inte heller kännas lika tomt - nu när hon inte var ett barn. För att inte tala om att det knappast var sommar. Det var februari!

Och ändå var tanken på att spendera några dagar med att bara sitta på verandan och titta på havet, på en plats som var hennes (typ), verkade plötsligt mycket romantisk. Att komma bort från New York under helgen skulle vara ett bra sätt att rensa huvudet och försöka utarbeta vad man ska göra härnäst.

"Jag måste dra," sade Emily.

"Vänta," svarade Amy. "Berätta för mig vart du ska först!"

Emily tog ett djupt andetag.

"Jag ska till Maine."

KAPITEL TRE

Emily var tvungen att göra flera byten i tunnelbanan för att komma till långtidsparkeringen i Long Island City där hennes gamla, övergivna och slitna bil stod parkerad. Det var flera år sedan hon hade kört den, eftersom Ben alltid hade tagit föraransvaret för att visa upp sin dyrbara Lexus. När hon gick igenom den massiva skuggfyllda parkeringsplatsen, släpandes på resväskan bakom henne, undrade hon om hon fortfarande skulle kunna köra överhuvudtaget. Det var en annan sak som hon lät gå förbi under sin relation.

Resan för att bara komma hit - till denna parkeringsplats i utkanten av staden - kändes oändlig. När hon gick mot sin bil och hennes fotspår ekade på den frysta parkeringsplatsen, kände hon sig nästan för trött för att fortsätta.

Hon undrade om hon hade gjort ett misstag. Ska hon vända tillbaka?

"Där är hon."

Emily vände sig om för att se garagevaktmästaren leka med sin slitna bil, som om det vore sympatiskt. Han sträckte sig fram och klirrade med hennes nycklar.

Tanken på att hon fortfarande hade en åtta timmars bilresa framför sig kändes överväldigande, rent av omöjligt. Hon var redan uttömd, både fysiskt och känslomässigt.

"Ska du ta dem?" frågade han till sist.

Emily blinkade, utan att inse att hon hade blivit tankspridd.

Hon stod där och visste att det här var ett avgörande ögonblick på något sätt. Skulle hon kollapsa, springa tillbaka till sitt gamla liv?

Eller skulle hon vara stark nog att gå vidare?

Emily skakade slutligen av sig de mörka tankarna och tvingade sig att vara stark. Åtminstone för stunden.

Hon tog nycklarna och gick triumferande till sin bil och försökte visa mod och förtroende medan han gick, men var i hemlighet nervös över att den inte ens skulle starta - och om den gjorde det, att hon inte ens skulle komma ihåg hur man körde.

Hon satt i den iskalla bilen, slöt ögonen och vred på tändningen. Om den startade, sa hon för sig själv, var det ett tecken. Om den var död kunde hon vända tillbaka.

Hon hatade att erkänna det för sig själv, men hon hoppades i hemlighet på att den skulle vara död.

Hon vände nyckeln.

Den startade.

*

Det kom som en stor överraskning och tröst för Emily att hon, trots att hon var en ganska ojämn förare, fortfarande kunde grunderna i bilkörningen. Allt hon var tvungen att göra var att slå på gasen och köra.

Det var befriande att se världen flyga förbi och långsamt skakade hon av sitt humör. Hon slog till och med på radion.

Med radion på hög volym och fönsterna nervevade greppade

Emily ratten hårt i sina händer. I sina tankar såg hon ut som en glamorös 1940-tals siren i en svartvit film, med vinden som blåste i hennes perfekt utsmyckade frisyr. I verkligheten hade den kyliga februariluftan gjort näsan röd som ett bär och håret till en rufsigt röra.

Hon kom snabbt ut ur staden och ju längre norrut hon kom desto mer blev vägarna färdiga med vintergröna. Hon gav sig tid att beundra dess skönhet medan de flög förbi. Hur lätt hon hade låtit sig bli upptagen i stadens liv och rörelse. Hur många år hon hade låtit glida förbi utan att stanna upp för att ta in naturens skönhet?

Snart blev vägarna bredare, antalet filer blev fler och hon var på motorvägen. Hon varvade motorn, pressade sin slitna bil ännu mer och kände sig levande av hastigheten. Alla dessa människor i sina bilar påbörjade resan till någon annanstans, och hon, Emily, var äntligen en av dem. Spänningen pulserade genom henne medan hon pressade bilen framåt och ökade hastigheten så mycket hon bara vågade.

Hennes självförtroende ökade när vägarna flög förbi under hennes däck. När hon åkte igenom statsgränsen till Connecticut, slog det verkligen henne att hon faktiskt stack. Hennes jobb, Ben, hon hade äntligen slängt allt sitt bagage.

Ju längre norrut hon kom desto kallare blev det, och Emily fick äntligen erkänna att det faktiskt var för kallt för att ha fönstret öppet. Hon vevade upp det, gnuggade sina händer och önskade att hon hade något lite lämpligare för vädret. Hon hade

lämnat New York i sina obekväma arbetskläder och i ett annat ögonblick av impulsivitet hade hon kastat den skraddarsydd kavajen och stilettklackarna genom fönstret. Nu hade hon bara en tunn tröja på sig och tårna på hennes nakna fötter verkade ha förvandlats till frysta isblock. Bilden av 1940-talets filmstjärna splittrades i hennes sinne när hon såg sin reflektion i backspeglarna. Hon såg ett tillstånd. Men hon brydde sig inte om det. Hon var fri, och det var allt som spelade roll.

Timmar passerade, och innan hon visste det var Connecticut bakom henne. Ett avlägset minne, bara en plats hon hade passerat på väg mot en bättre framtid. Landskapet i Massachusetts var mer öppet. I stället för det mörkgröna lövverket av vintergröna hade träden här fällt sommarens lövverk och stod som skrangliga skelett på båda sidor av henne, vilket avslöjade snö och is på den hårda marken under dem. Ovanför Emily började himlen byta färg, från en klarblå till en mörkgrå. Det påminde henne om att det skulle bli mörkt när hon nådde Maine.

Hon körde genom Worcester, där många av husen var långa med träpanel och målade i olika pastellfärger. Emily kunde inte låta bli att undra över de människor som bodde här, om deras liv och upplevelser. Hon var bara några timmar hemifrån, men allt verkade främmande för henne - alla möjligheter, alla olika ställen att bo på, vara på och besöka. Hur hade hon tillbringat sju år med att bara leva en version av livet, fortsatt med den gamla, välbekanta rutinen och upprepat den samma dag om och om igen, väntande och väntande på någonting mer. All den tiden hade hon

väntat på att Ben skulle ta sig samman så att hon kunde börja nästa kapitel i sitt liv. Men hela tiden hade hon haft makten att skapa sin egen historia.

Hon fann sig själv köra över en bro, efter Route 290 som sedan blev till Route 495. Borta var träden att förundras över, nu ersatta av branta bergsytter. Hennes mage började kurra, vilket påminde henne att lunchen hade kommit och gått och hon hade inte gjort någonting åt det. Hon funderade på att stanna vid en mack men tvånget att komma till Maine var för stort. Hon kunde äta när hon kom dit.

Fler timmar passerade och hon korsade statsgränsen in i New Hampshire. Himlen öppnade sig, vägarna blev breda och många och slätterna sträcktes ut så långt hon kunde se på båda sidorna av vägen. Emily kunde inte låta bli att tänka på hur stor världen var, hur många människor den faktiskt innehöll.

Hennes känsla av optimism bar henne hela vägen förbi Portsmouth, där flygplan flög över henne och deras motorer mullrade när de närmade sig landningsbanan. Hon ökade hastigheten förbi nästa stad, där frost täckte dikena på båda sidor av motorvägen, sedan vidare genom Portland, där vägen löpte längs tågspåren. Emily tog in varje liten detalj och kände sig väldigt förvånad över storleken på världen.

Hon körde över bron som ledde ut från Portland och ville desperat stanna bilen och ta in synen av havet. Men himlen blev mörkare och hon visste att hon var tvungen att gasa på om hon ville hinna till Sunset Harbor före midnatt. Det var

Åtminstone ytterligare tre timmars bilresa härifrån och klockan på instrumentpanelen visade redan 21.00. Magen protesterade igen, den skällde ut henne för att ha missat både middag och lunch.

Av alla de saker som Emily såg fram emot mest när hon kom fram till huset var det att sova genom hela natten som hon längtade mest efter. Tröttheten började krypa sig på; Amys soffa hade inte varit särskilt bekväm, för att inte tala om den känslomässiga oro Emily hade känt hela natten. Men det som väntade henne i huset i Sunset Harbor var den vackra mörka eken, himmelssängen som hade varit i sovrummet, den som hennes föräldrar hade delat i lyckligare tider. Tanken om att ha hela den för sig själv var övertygande.

Trots himlen hotade med snö beslutade Emily att inte ta motorvägen hela vägen till Sunset Harbor. Hennes pappa hade varit förtjust i att köra den mindre använda vägen - en serie broar som spänner över ett flertal floder som strömmar ut i havet runt den delen av Maine.

Hon lämnade motorvägen, lättad över att åtminstone sakta ner hastigheten. Vägarna kändes mer förrädiska, men landskapet var fantastisk. Emily tittade upp på stjärnorna när de blinkade över det klara, gnistrande vattnet.

Hon höll sig på Route 1 alldeles längs kusten och öppnade sig för den skönhet den hade att erbjuda henne. Himlen vände sig från grått till svart och vattnet återspeglade bilden. Det kändes som att hon körde genom rymden och in i oändligheten.

På väg mot början av resten av hennes liv.

*

Sliten från den oändliga körningen, kämpande med att hålla sina trötta ögon öppna, piggnade hon till när hennes strålkastare äntligen lyste upp ett tecken som berättade för henne att hon kom in i Sunset Harbour. Hennes hjärta slog snabbare av lättnad och förväntan.

Hon passerade den lilla flygplatsen och körde över bron som skulle ta henne till Mount Desert Island, och kom plötsligt ihåg, med en smäll av nostalgi, av att sitta i familjebilen när den körde över just den här bron. Hon visste att det var bara tio mil härifrån till huset, att det skulle ta henne inte mer än tjugo minuter för att nå sin destination. Hennes hjärta började bulta med spänning. Hennes trötthet och hunger tycktes försvinna.

Hon såg det lilla trämärket som välkomnade henne till Sunset Harbour och log mot sig själv. Höga träd fanns på båda sidor av vägen, och Emily kände sig tröstad över vetskapen att de var samma träd som hon hade tittat på som barn medan hennes far körde längs denna vägen.

Några minuter senare körde hon över en bro som hon kom ihåg att hon promenerade längs som barn en vacker höstkväll, med röda blad krasandes under hennes fötter. Minnet var så levande att hon kunde föreställa sig de lila ullvantarna som hon hade på sig när hon höll i sin pappas hand. Hon kunde inte ha varit mer än fem år, men minnet var lika tydligt som om det var igår.

Många minnen tog sig in i hennes sinne när hon passerade fler saker längs vägen - restaurangen som serverade fantastiska pannkakor, campingen som skulle fyllas med scouter hela sommaren, den enkelspåriga vägen som ledde ner till Salisbury Cove. När hon kom fram till skylten för Acadia National Park log hon och visste att hon bara var två mil från slutdestinationen. Det såg ut som om hon skulle nå huset i tid; snön började precis falla och hennes slitna bil var förmodligen inte rustad för en snöstorm.

Som på en signal började hennes bil släppa ut ett konstigt ljud från någonstans under motorhuven. Emily bet sig i läppen av ångest. Ben hade alltid varit den praktiska, den pilliga i förhållandet. Hennes mekaniska färdigheter var få. Hon bad för att bilen skulle hålla ut den sista milen.

Men ljudet blev värre och följdes snart av ett märklig pipande, sedan ett irriterande klick och till sist ett pipande igen. Emily slog sina nävar mot ratten och svor under andetag. Snön började falla snabbare och tätare och hennes bil började klaga ännu mer, innan den spottade, fräste och slutligen stannade.

När hon lyssnade på den döda motorns väsande, satt Emily hjälplöst och försökte tänka ut vad hon skulle göra. Klockan sa till henne att det var midnatt. Det fanns ingen annan trafik, ingen som var ute vid denna tid på natten. Det var dödligt tyst och utan hennes strålkastares ljus, förvånansvärt mörkt; Det fanns inga gatlyktor på denna väg och molnen gömde stjärnorna och månen. Det kändes kusligt, och Emily tyckte att det var den perfekta omgivningen för en skräckfilm.

Hon tog sin telefon som om det var en tröst men såg att det inte fanns någon signal. Att se på de fem tomma staplarna gjorde att hon kände sig ännu mer orolig, ännu mer isolerad och ensam. För första gången sedan hon lämnade sitt liv bakom sig, började Emily känna att hon hade gjort ett fruktansvärt stort misstag.

Hon kom ut ur bilen och skakade när den kalla, snöiga luften nafsade i huden. Hon gick runt till bagageutrymmet och tittade på motorn, utan att veta vad hon letade efter.

Just då hörde hon en lastbils brusande ljud. Hennes hjärta hoppade till av lättnad när hon på avstånd såg två strålkastare rulla fram längs vägen mot henne. Hon började vifta med armarna och få lastbilens uppmärksamhet när den närmade sig.

Lyckligtvis stannade den strax bakom bilen med dess avgaser spottandes i den kalla luften och dess hårda lampor lysandes på de fallande snöflingorna.

Förarens dörr knakade när den öppnades, och två fötter i kängor trampade ner i snön. Emily kunde bara se människans silhuett framför sig och fick en plötslig panik över att hon hade vinkat till sig den lokala mördaren.

"Har du satt di själv i en dålig situation?" hörde hon en gammal mans raspiga röst säga.

Emily gned sina armar, kände gåshuden under skjortan och försökte hindra sig själv från att skaka - men blev lättade över att det var en gammal man.

"Ja, jag vet inte vad som hände," sa hon. "Den började ge ifrån sig konstiga ljud och sen slutade den bara."

Mannen gick närmare, hans ansikte avslöjades slutligen av lastbilens lyktor. Han var väldigt gammal, med tovigt vitt hår på sitt rynkiga ansikte. Hans ögon var mörka men gnistrande med nyfikenhet när han tog in synen av Emily och sedan bilen.

"Vet inte hur det hände?" frågade han och skrattade lågt. "Jag ska berätta hur det hände. Den bilen är inget annat än skrot. Jag är förvånad över att du ens lyckades köra den någonstans i första hand! Det ser inte ut som om du har brytt dig om den och sedan bestämmer du dig för att ta ut den i snön? "

Emily var inte i humör för att bli utskälld, särskilt eftersom hon visste att den gamla mannen hade rätt.

"Jag har faktiskt kommit hela vägen från New York. Den har klarat sig bra i åtta timmar," svarade hon och misslyckades med att inte hålla en torr ton.

Den gamle mannen visslade till. "New York? Jag har aldrig ... Vad tog dig hela vägen hit?"

Emily kände inte för att avslöja hela sin historia, så hon svarade helt enkelt, "Jag är på väg till Sunset Harbour."

Mannen frågade henne inte mer än så. Emily stod där och tittade på honom, hennes fingrar blev snabbt avdomnade när hon väntade på att han skulle erbjuda någon form av hjälp. Men han verkade mer intresserad av att gå runt hennes rostiga gamla bil, sparka på däckerna med sin känga, smacka till och skaka på huvudet. Han öppnade huven och undersökte motorn under en lång, lång tid, medan han muttrade till då och då.

"Så?" Sa Emily tillslut, förskräckt av hans långsamhet. "Vad

är det för fel?"

Han tittade upp från huven, nästan förvånad, som om han hade glömt att hon var ens där och kliade sig på huvudet. "Den är skrot."

"Jag vet det," sa Emily irriterat. "Men kan du göra något för att fixa det?"

"Åh nej," svarade mannen skrockande. "Inte det minsta".

Emily kände för att skrika. Bristen på mat och tröttheten som orsakats av den långa körningen började påverka henne, vilket gjorde att hon var nära tårar. Allt hon ville var att komma fram till huset så att hon kunde sova.

"Vad ska jag göra?" sa hon och kände sig desperat.

"Jo, du har ett par alternativ," svarade den gamla mannen. "Gå till mekanikern, vilket är en mil eller så åt det hållet." Han pekade åt hållet hon kom från med en av hans knubbiga, rynkiga fingrar. "Eller så kan jag bogsera dit du ska."

"Kan du verkligen det?" sa Emily, förvånad över hans vänlighet, något hon inte brukade uppleva efter att ha bott i New York så länge.

"Naturligtvis," svarade mannen. "Jag ska inte lämna dig här vid midnatt i en snöstorm. Hörde att det skulle bli värre om en timme. Vart är du på väg?"

Emily blev överväldigad av tacksamhet. "West Street. Nummer femton."

Mannen vred huvudet åt sidan av nyfikenhet. "Fifteen West Street? Det gamla huset?"

"Ja," svarade Emily. "Det tillhör min familj. Jag behöver spendera lite ensamtid för mig själv."

Den gamle mannen skakade på huvudet. "Jag kan inte lämna dig på den platsen. Huset faller isär. Jag tvivlar på att det ens är vattentätt. Varför hänger du inte med till mitt? Vi bor mitt emot närbutiken, jag och min fru, Bertha. Vi skulle gärna ha en gäst."

"Det är väldigt snällt av dig," sa Emily. "Men egentligen vill jag bara vara för mig själv just nu. Så om du skulle kunna bogsera mig till West Street skulle jag verkligen uppskatta det."

Den gamla mannen betraktade henne en stund och svarade till slut. "Okej, miss. Om du insisterar."

Emily kände sig lättad när han satte sig i hans lastbil och körde in den framför hennes. Hon såg när han tog fram ett tjockt rep från sitt bagage och kopplade ihop de två fordonen.

"Vill du åka med mig?" frågade han. "Jag har i alla fall värme."

Emily log tunt men skakade på huvudet. "Jag föredrar att-

"Vara ensam," avbröt den gamle mannen henne. "Jag förstår. Jag förstår."

Emily gick tillbaka till sin bil och undrade vilken typ av intryck hon hade gjort på den gamla mannen. Han måste tro att hon var galen, att dyka upp oförberedd och underklädd vid midnatt när en snöstorm var på väg och krävde att han skulle ta henne till ett slitet, övergivet hus så att hon kunde vara helt ensam.

Lastbilen framför henne kom till liv och hon kände draget när hennes bil började bogseras. Hon lutade sig tillbaka och tittade ut genom fönstret när de åkte iväg.

Vägen som bar henne de sista kilometrarna gick bredvid nationalparken på ena sidan och havet på den andra. Genom mörkret och en gardin av fallande snö kunde Emily se havet och vågorna krascha mot klipporna. Sedan försvann havet utom synhåll när de kom in i staden, förbi hotell och motell, båtturism och golfbanor, genom de mer uppbyggda områdena, men för Emily var det knappast mycket byggnader i jämförelse med New York.

Sedan svängde de in mot West Street och Emilys hjärta hoppade till när de passerade huset i rött tegel täckt av murgröna. Det såg ut exakt som senaste gången hon var här, för tjugo år sedan. Hon passerade det blå huset, det gula huset, det vita huset, och sedan bet hon sin läpp och visste att nästa hus skulle vara hennes, det grå stenhuset.

När det dök upp framför henne fick Emily en överväldigande känsla av nostalgi. Förra gången hon var här var hon femton år gammal, hennes kropp raserades av hormoner vid tankarna om en sommarromans. Hon hade aldrig haft en, men när hon kom ihåg att möjligheterna fanns, sköljde det över henne som en våg.

Lastbilen stannade och det gjorde även Emilys bil.

Innan hjulen ens hade hunnit sluta snurra var Emily ute och stod andfådd framför huset som en gång var hennes pappas. Hennes ben skakade och hon kunde inte avgöra om det var av lättnad över att äntligen ha kommit fram eller om det var känslan av att vara tillbaka efter så många år. Men där de andra husen på gatan verkade oförändrade var hennes pappas hus en

skugga av sin tidigare härlighet. De en gång vita fönsterluckorna var nu randiga med smuts. Där de en gång var öppna, var alla stängda, vilket gjorde att huset såg betydligt mindre inbjudande ut än det brukade. Gräset på den böljande grasmattan där Emily hade spenderat oändliga sommardagar med att läsa romaner var överraskande välbevarat och de små buskarna på vardera sida av ytterdörren var trimmade. Men själva huset; hon förstod den gamla mannens förvirrade uttryck när hon hade sagt att det var dit hon var på väg. Det såg så otrevligt ut, så oälskat, där det förföll. Det gjorde Emily ledsen att se hur mycket det vackra gamla huset hade förfallit genom åren.

"Trevligt hus", sa den gamla mannen som kom upp bredvid henne.

"Tack," sade Emily, nästan som i trans, med ögonen limmade på den gamla byggnaden. Snön yrade runt henne. "Och tack för att du tog mig hit hel," tillade hon.

"Inga problem" svarade den gamla mannen. "Är du verkligen säker på att du vill stanna här ikväll?"

"Jag är säker," svarade Emily, men hon började verkligen oroa sig för att det här hade varit ett stort misstag.

"Låt mig hjälpa dig med dina väskor," sade mannen.

"Nej nej," svarade Emily. "Ärligt talat, du har gjort tillräckligt. Jag kan ta det härifrån." Hon grävde i fickan och fann en skrynklig sedel. "Här, bensinpengar."

Mannen tittade på sedeln och sedan på henne. "Jag tar inte den," sade han med ett vänligt leende. "Behåll du dina pengar."

Om du verkligen vill betala tillbaka, varför kommer du inte ner till mitt och Berthas hus under din vistelse och tar en kaffe och lite paj? "

Emily kände en klump formas i halsen när hon stoppade tillbaka sedeln i fickan. Denna mans vänlighet var en chock för systemet efter fientligheten i New York.

"Hur länge planerar du att stanna här förresten?" tillade han när han gav henne en liten papperslapp med telefonnummer och adress nedskrivet på den.

"Bara för helgen" svarade Emily och tog papperslappen från honom.

"Tja, om du behöver något, bara ring. Eller kom till bensinstationen där jag jobbar. Det är vid närbutiken, det går inte att missa."

"Tack," sa Emily igen, med så mycket hjärtlig tacksamhet som hon kunde.

Så snart ljudet från högljudda motorn bleknade, kom stillheten över henne igen och Emily kände en plötslig känsla av frid. Snön faller ännu mer nu och världen är så tyst som den kan vara.

Emily återvände till sin bil, tog sina saker och gick sedan längs vägen med sin tunga resväska i sina armar och kände känslor stia upp i bröstet. När hon nådde ytterdörren stannade hon och undersökte det välbekanta slitna dörrhandtaget och kom ihåg alla hundratals gånger hennes hand vridit om det. Kanske hade det varit en bra idé att komma hit trots allt. Konstigt nog kunde hon inte låta bli att känna att hon var exakt där hon behövde vara.

*

Emily stod i sin pappas gamla hus i den svarta korridoren med damm virvlande runt henne och hoppades dumt nog på värme men axlarna skakade av kyla. Hon visste inte vad hon hade tänkt. Hade hon verkligen förväntat sig att detta gamla hus, försummat i tjugo år, skulle vänta på henne uppvärmt?

Hon provade lampknappen och inget hände.

Naturligtvis insåg hon. Hur dum får man vara? Förväntade hon sig att elen skulle vara igång?

Det hade inte ens slagit henne att hon skulle tagit med en ficklampa. Hon klandrade sig själv. Som vanligt hade hon varit förhastad och inte tagit sig tid för att planera framåt.

Hon lade ner sin resväska och fortsatte framåt på de knakande golvbrädorna; hon drog sina fingertoppar längs den svarta tapeten precis som hon hade gjort som liten flicka. Hon kunde till och med se de fläckar hon hade gjort under åren på grund av just den rörelsen. Hon passerade trappan, en lång, bred uppsättning steg i mörkt trä. Det saknade en del av räcket men hon kunde inte bry sig mindre. Att vara tillbaka i huset kändes bortom återställande.

Hon provade en annan lampknapp av ren vana, men fortfarande ingen tur. Hon nådde dörren i slutet av korridoren som ledde in i köket och öppnade.

Hon flämtade till när en vindpust av iskallt luft slogs mot henne. Hon skyndade sig in på det kalla marmorgolvet som kylde ner hennes bara fötter.

Emily försökte sätta på kranarna i diskbänken men inget hände. Hon bet sin läpp i bestörtning. Ingen värme, ingen el, inget vatten. Vad mer har huset för överraskningar?

Hon gick runt i huset och letade efter några knappar eller spakar som skulle kunna styra vattnet, gasen och elen. I skåpet under trappan hittade hon en säkringslåda, men det gick inte att slå på spakarna. Hon kom ihåg att värmepannan låg nere i källaren - men tanken på att gå ner dit utan något ljus fyllde henne med ångest. Hon behövde en ficklampa eller ett ljus, men visste att det inte skulle finnas något av det i det övergivna huset. Ändå kontrollerade hon kökslådorna bara i fall att - men de var bara fulla av bestick.

Paniken började fladdra i Emilys bröst och hon tvingade sig själv att tänka. Hon tänkte tillbaka till de tider hon och hennes familj spenderade i huset. Hon kom ihåg hur pappa brukade se till att olja levererades för att värma huset under vintermånaderna. Det drev hennes mamma galen eftersom det var så dyrt och hon tyckte att uppvärmning av ett tomt hus var slöseri med pengar. Men Emilys pappa hade insisterat på att huset behövde hållas varmt för att skydda rören.

Emily insåg att hon behövde få lite olja levererad om hon ville att huset skulle vara varmt. Men utan täckning på sin mobiltelefon hade hon ingen aning om hur hon skulle få det att hända.

Plötsligt knackade det på dörren. Det var en tung, stadig knackning, en som ekade hela vägen genom de tomma

korridorerna.

Emily frös till och kände en stöt av förväntan i sitt bröst. Vem ville något vid den här tiden, i den här snön?

Hon lämnade köket och gick tyst över hallens golvbrädor med sina nakna fötter. Hennes hand tog tag i dörrhandtaget, och efter en sekunds tvekan lyckades hon ta sig samman och öppna dörren.

Ståendes framför henne, i en rutig jacka och mörkt hår ner till käken, fullt med snöflingor, var en man som Emily inte kunde låta bli att jämföra med en skogshuggare eller jägaren i Rödluvan. Inte hennes vanliga typ, men det fanns verkligen skönhet i hans kalla, blå ögon, i stubben på hans väldefinierade haka, och Emily blev chockad över kraften i hennes attraktion till honom.

”Kan jag hjälpa dig?” frågade hon.

Mannen kisade mot henne, som om han synade henne. ”Jag heter Daniel,” sa han. Han höll ut handen för att hon skulle skaka den. Hon tog hans hand och märkte känslan av dess hårda hud.

“Vem är du?”

”Emily,” svarade hon, plötsligt medveten om känslan av sina egna hjärtslag. ”Min pappa äger detta hus. Jag är här för helgen.”

Daniels kisande intensifierades. ”Hyresvärden har inte varit här på tjugo år. Fick du tillåtelse att bara komma förbi?”

Hans ton var grov, lite fientlig, och Emily ryggade tillbaka.

”Nej”, sade hon obekvämt. Det var lite obekvämt att påminnas om hennes livs mest smärtsamma upplevelse - hennes pappas försvinnande - medan hon blev överraskad av Daniels barskhet. ”Men jag har hans välsignelse att komma och gå som jag vill.

Vad har det med dig att göra?" Hon matchade hans hårda ton med sin egen.

"Jag är vaktmästaren här," svarade han. "Jag bor i vagnshuset på markerna."

"Du bor här?" ropade Emily medan hennes bild av en fredlig helg i hennes pappas gamla hem krossades framför hennes ögon. "Men jag ville vara ensam i helgen."

"Ja, du och jag båda," svarade Daniel. "Jag är inte van vid att människor dyker upp oanmälda." Han tittade misstänksamt över hennes axel. "Och kladdar på fastigheten."

Emily korsade armarna. "Vad får dig att tro att jag har kladdat på fastigheten?"

Daniel lyfte på ena ögonbrynet som svar. "Nåväl, om du inte planerar att sitta här i mörkret och kylan hela helgen, så förväntar jag mig att ha kladdat. Fått igång värmepannan. Tömt rören. Typ det."

Emilys barskhet gav plats för pinsamhet. Hon rodnade.

"Du har inte lyckats få pannan att fungera, eller hur?" svarade Daniel. Det fanns ett litet leende på hans läppar som berättade för Emily att han var lite road av hennes problem.

"Jag har bara inte haft chansen att göra det än," svarade hon högdraget och försökte rädda sig själv.

"Vill du att jag ska visa dig?" frågade han, nästan slött, som om det inte skulle vara något bekymmer för honom.

"Skulle du kunna det?" Frågade Emily, lite chockad och förvirrad över hans erbjudande att hjälpa till.

Han gick in på välkomstmattan. Snöflingorna trillade av hans jacka och skapade en liten snöstorm i korridoren.

"Jag föredrar att göra det själv, än att du tar sönder något," sade han förklarande, åtföljt av en nonchalant axelskakning.

Emily märkte att den fallande snön utanför sin öppna ytterdörr hade förvandlats till något av en snöstorm. Så mycket som hon inte ville erkänna det, var hon mer än tacksam över att Daniel hade dykt upp när han gjorde det. Om inte, skulle hon troligen ha frusit ihjäl över natten.

Hon stängde ytterdörren och båda två gick längs korridoren till dörren som leder ner till källaren. Daniel hade kommit förberedd. Han drog fram en ficklampa och lyste upp trappan som ledde ner till källaren. Emily följde honom ner, lite skrämmd av mörkret och all spindelväv när hon kom ner i dimman. Hon hade varit rädd för den gamla källaren som barn och hade sällan vågat gå ner där. Platsen var fylld med alla gammaldags maskiner och mekanismer som höll huset igång. Synen av dem överväldigade henne och fick henne att återigen undra om det hade varit ett misstag att komma hit.

Tack och lov fick Daniel igång värmepannan på några sekunder, som om det var det enklaste i världen. Trots att den största anledningen till att komma hit var för att Emily skulle återfå sitt oberoende, kunde inte låta bli att känna att hon faktiskt hade behövt en man för att hjälpa henne. Hon insåg då att trots Daniels robusta sensualitet och hennes obestridliga attraktion till honom, behövde hon att han skulle dra ASAP. Hon skulle

knappast få en självupptäckande insiktsfull resa med honom i huset. Att ha honom på egendomen var dåligt nog.

När de var klara med värmepannan lämnade de båda källaren. Emily var lättad över att vara ute ur den mörka, fuktiga platsen och tillbaka in i huvuddelen av huset. Hon följde efter Daniel när han gick ner i hallen och in i tvättstugan ut på kökets baksida. Strax började han arbeta med att dränera rören.

"Är du beredd på att värma huset hela vintern?" ropade han till henne från sin position under bänkskivan. "Det kommer att frysa annars."

"Jag kommer bara vara här under helgen" svarade Emily.

Daniel kom fram från under disken och satte sig upp med sitt rufsiga hår. "Du borde inte pilla med ett gammalt hus så här," sa han och skakade på huvudet.

Men han slog på vattnet ändå.

"Var är värmen?" frågade Emily så snart han var klar. Det var fortfarande iskallt, trots att värmepannan var på och rören inte längre var blockerade. Hon gnuggade ihop sina händer och försökte få igång cirkulationen.

Daniel skrattade och torkade av sina smutsiga händer på en handduk. "Det börjar inte bara mirakulöst att fungera, du vet. Du måste ringa för oljeleverans. Allt jag kan göra är att starta upp grejerna."

Emily suckade av frustration. Så Daniel var inte riktigt riddaren i glänsande rustning som hon trodde att han var.

"Här," sade Daniel och gav henne ett visitkort. "Det är Eric's

nummer. Han kommer att leverera till dig."

"Tack," mumlade hon. "Men jag verkar inte få service här ute."

Hon tänkte på sin mobiltelefon med de tomma stavarna och kom ihåg hur ensam hon verkligen var.

"Det finns en betaltelefon på vägen," sade Daniel. "Men jag skulle inte riskera att gå dit mitt i en snöstorm. Och de har stängt nu oavsett."

"Naturligtvis," mumlade Emily, som kände sig både frustrerad och nedslagen.

Daniel måste ha märkt att Emily blev nedstämd. "Jag kan få igång en brasa åt dig", erbjöd han och nickade mot vardagsrummet. Hans ögonbryn steg förväntat, nästan blygsamt och fick honom plötsligt att se pojkaktig ut.

Emily ville protestera och berätta för honom att lämna henne ensam i det frusna kalla huset, för det är det minsta hon förtjänade, men något gjorde henne tveksam. Kanske kände hon sig plötsligt mindre ensam med Daniel i huset, mindre avskuren från civilisationen. Hon hade inte förväntat sig ha någon täckning på mobilen, ingen förmåga att kommunicera med Amy och att spendera sin första natt ensam i det kalla, mörka huset var skrämmande.

Daniel måste ha sett hennes tvekan eftersom han strosade ut ur rummet innan hon fick chansen att öppna munnen och säga något.

Hon följde efter, tacksam i tystnad över att han hade kunnat

läsa av ensamheten i ögonen och erbjudit sig att stanna, även om det var under uppfattningen om att starta en brasa. Hon fann Daniel i vardagsrummet, upptagen med att bygga en snygg hög med tändmaterial, kol och ved i eldstaden. Hon fick omedelbart ett minne av sin pappa, hukad vid kaminen, eldandes vid brasan med så mycket omsorg och tid, som om det vore ett konstverk. Hon hade sett honom göra tusentals, och hade alltid älskat dem. Hon fann bränder hypnotiska och kunde spendera timmar utsträckt på mattan, tittandes på den orange och röda flammande dansen. Hon kunde sitta där ända tills värmen stack henne i ansiktet.

Känslorna började krypa upp ur Emilys strupe och hotade att kväva henne. När hon tänkte på sin far, så tydliga minnen i sitt sinne, fick de nedtryckta tårarna som hon hållit kvar så länge sippra fram i hennes ögon. Hon ville inte gråta framför Daniel, hon ville inte se ut som en patetisk hjälplös flicka. Så hon lade lock på sina känslor och gick målmedvetet in i rummet.

"Jag vet faktiskt hur man gör en brasa," sade hon till Daniel.

"Åh, gör du?" svarade Daniel och tittade upp på henne med ett höjt ögonbryn. "Varsågod." Han höll fram tändstickorna.

Emily tog dem och tände en tändsticka som fick en liten orange flamma att fladdra mellan fingrarna. Sanningen var att hon bara hade sett att hennes pappa göra brasor; hon själv hade aldrig gjort någonting. Men hon kunde se så livligt i hennes minne hur man gjorde, så hon kände sig trygg i sin förmåga. Så hon hukade sig och satte eld på tändmaterialet som Daniel hade

placerat längst ner i eldstaden. På några sekunder började det brinna och skapade ett bekant whomp som kändes sövande och nostalgiskt, precis som allt annat som det stora huset innehöll. Hon kände sig väldigt stolt över sig själv när flammorna började växa. Men i stället för att stiga upp i skorstenen började svart rök bölja in i rummet.

"FAN!" ropade Emily medan röken vällde fram runt henne.

Daniel började skratta. "Trodde du sa att du visste hur man gjorde en brasa," sa han och öppnade rökröret. Det stora rökmolnet sögs omedelbart upp i skorstenen. "Ta-da," tillade han med ett flin.

När röken runt dem tunnades ut gav Emily honom en missnöjd blick, för stolt för att tacka honom för den hjälp hon så klart behövde. Men hon var lättad över att äntligen vara varm. Hon kände blodcirkulationen komma igång och värmen återvända till tår och näsa. Hennes stela fingrar blev rörliga.

Eldens ljus fick vardagsrummet att lysa upp och bada i ett mjukt orange ljus. Emily kunde äntligen se alla de gamla antika möblerna som hennes pappa hade fyllt huset med. Hon tittade runt på de slitna möblerna som inte fått någon kärlek på länge. Den långa bokhyllan stod i ett hörn, en gång full av böcker som hon hade spenderat oändliga sommardagar med att läsa, nu med bara några böcker kvar. Sedan den gamla flygeln vid fönstret. Ingen tvekan om att den skulle vara ostämd nu, men en gång i tiden satt hennes pappa och spela sina låtar och hon sjöng med. Hennes pappa hade varit väldigt stolt över huset, och att se det

nu, när det glödande ljuset avslöjade dess oförskämda tillstånd, gjorde henne upprörd.

De två sofforna var täckta med vita lakan. Emily funderade på att ta bort dem men visste att det skulle skapa ett stort moln av damm. Efter ett rökmoln var hon inte säker på att hennes lungor kunde ta det. Dessutom såg det ganska mysigt ut där Daniel satt på golvet bredvid eldstaden, så hon satte sig precis bredvid honom.

"Så," sade Daniel och värmdde händerna mot elden. "Vi har lite värme åt dig åtminstone. Men det finns ingen el i huset och jag antar att du inte packat ner en lykta eller ett ljus i din resväska."

Emily skakade på huvudet. Hennes resväska var fylld med tramsiga saker, inget användbart, inget hon verkligen skulle behöva för att klara sig här.

"Pappa brukade alltid ha ljus och tändstickor," sade hon. "Han var alltid beredd. Jag antar att jag förväntade mig att det fortfarande skulle finnas ett helt skåp fullt, men efter tjugo år..."

Hon stängde sin mun, plötsligt medveten om att ha artikulerat ett minne om sin pappa högt. Det var inte något hon gjorde ofta, vanligtvis håller hon sina känslor om honom djupt dolda inuti henne. Den lätthet som hon hade talat om honom chockerade henne.

"Vi kan bara stanna här inne då", sade Daniel försiktigt, som om han såg att Emily upplevde ett smärtsamt minne. "Det finns gott om ljus för att se vid elden. Vill du ha lite te?"

Emily rynkade på pannan. "Te? Hur exakt ska du göra det

utan el?"

Daniel log som om han accepterade någon form av utmaning.
"Se och lär."

Han ställde sig upp och försvann från det stora vardagsrummet och återvände några minuter senare med en liten rund kruka som såg ut som en kittel.

"Vad har du där?" Frågade Emily nyfiket

"Åh, bara det bästa teet du någonsin kommer dricka", sa han och placerade kitteln över flammorna. "Du har aldrig druckit te tills du har druckit te från brasan."

Emily såg på honom, hur ljuset från flammorna dansade runt hans drag och accentuerade dem på ett sätt som gjorde honom ännu mer attraktiv. Det sätt på vilket han var så fokuserat på sin uppgift ökade attraktionen. Emily kunde inte låta bli att förundras över hans praktiskhet, hans resursförmåga.

"Här", sa han och gav henne en kopp och avslutade hennes dagdrömande. Han tittade förväntat på henne när hon tog den första smutten.

"Åh, det är väldigt gott", sade Emily, lättad över att förvisa kylan från hennes ben.

Daniel började skratta.

"Vad?" utmanade Emily honom.

"Jag hade bara inte sett dig le förrän nu, det är allt," svarade han.

Emily tittade bort och kände sig plötsligt blyg. Daniel var så långt ifrån Ben som en man kunde vara, och ändå var hennes

attraktion mot honom kraftfull. Kanske på en annan plats, en annan gång, skulle hon ge efter för sin lust. Hon hade inte varit med någon annan än Ben på sju år, trots allt, och hon förtjänade lite uppmärksamhet, lite spänning.

Men nu var inte rätt tid. Inte med allting som pågick, med livet i fullständigt kaos och med hennes pappas minnen svävandes i hennes sinne. Överallt hon tittade, kändes det som att hon kunde se skuggan av honom; sittandes i soffan med en ung Emily ihopkrupen vid hans sida, läsandess; rusandes in genom dörren leendes från öra till öra efter att ha upptäckt några dyrbara antikviteter på loppmarknaden, sedan spendera timmar med att noggrant rengöra och återställa dem till sin tidigare ära. Var fanns alla antikviteter nu? Alla figurer och konstverk, minnesporlinet och besticken från inbördeskriget? Huset hade inte stått stilla, fryst i tiden, som det hade i hennes minne. Tiden hade gjort sitt med fastigheten på ett sätt som hon inte ens hade övervägt.

En annan våg av sorg kraschade över Emily när hon såg runt på det dammiga, upprörda rummet som en gång hade varit fullt av liv och skratt.

"Hur kunde stället hamna i detta tillstånd?" ropade hon plötsligt, oförmögen att hålla den anklagande tonen borta. Hon rynkade på pannan. "Jag menar, du ska ju ta hand om det, eller hur?"

Daniel ryggade tillbaka, som om han blev överraskad av hennes plötsliga aggressivitet. Bara några ögonblick tidigare hade de delat ett mildt, ömt ögonblick. Sekunden senare blev hon arg på

honom. Daniel gav henne ett kallt ansiktsuttryck. "Jag gör mitt bästa. Det är ett stort hus. Det är bara en av mig."

"Förlåt," sade Emily backandes, hon ville verkligen inte vara orsaken till Daniels mörka uttryck. "Jag menade inte att bli arg på dig. Jag menar bara att..." Hon tittade på sin kopp och de flytande tebladen. "Den här platsen var som något av en saga när jag var barn. Det var så otroligt inspirerande, du vet? Så vackert." Hon tittade upp för att se Daniel syna henne noggrant. "Det är bara sorgligt att se det så här."

"Vad förväntade du dig?" svarade Daniel. "Det har varit övergivet i tjugo år."

Emily tittade bort. "Jag vet. Jag antar att jag bara ville att tiden skulle ha stannat här."

Fast i tiden, som bilden av hennes pappa som hon hade i sitt sinne. Han var fortfarande fyrtio år gammal, hade inte åldrats en dag och såg ut som senaste gången hon hade sett honom. Men varhelst han var, skulle tiden ha påverkat honom precis som det hade påverkat huset. Emilys löfte om att fixa huset under helgen växte sig ännu starkare. Hon ville inget mer än att bara återställa platsen, om bara lite, tillbaka till sin gamla ära. Kanske skulle det vara som att få tillbaka hennes pappa. Hon kunde göra det i hans ära.

Emily tog hennes sista smutt och satte ner koppen. "Jag borde gå och lägga mig", sa hon. "Det har varit en lång dag."

"Naturligtvis" svarade Daniel, stående. Han rörde sig snabbt, valsade ut ur rummet och ner genom korridoren mot ytterdörren

och lämnade Emily bakom sig. "Bara ring när du befinner dig i trubbel, okej?" konstaterade han. "Jag är bara i vagnshuset där borta."

"Jag kommer inte behöva det," sa Emily indignerat. "Jag klarar det själv."

Daniel öppnade dörren och lät snön flyga in. Han tog ner sin jacka från kroken och såg tillbaka över axeln. "Stolthet kommer inte ta dig långt på denna plats, Emily. Det finns inget fel med att be om hjälp."

Hon ville ropa något till honom, för att argumentera, för att motbevisa hans påstående om att hon var för stolt, men istället såg hon hans rygg när han försvann i mörkret i den virvlande snön, oförmögen att tala.

Emily stängde dörren, stängde ut världen och snöstormens raseri. Hon var nu helt ensam. Ljusen smet in i korridoren från vardagsrummet, men var inte tillräckligt stark för att nå uppför trappan. Hon tittade upp i den långa trätrappan som försvann i dunklet. Om hon inte var beredd på att sova på en av de dammiga sofforna skulle hon behöva våga sig upp i det kolsvarta mörkret. Hon kände sig som ett barn igen, rädd för att falla ned i den skuggfyllda källaren, hitta på alla slags monster och spöken som väntade där ner för att ta henne. Först nu var hon en vuxen kvinna på trettiofem, för rädd för att gå upp för trappan för hon visste att synen av övergivenhet var värre än alla spöken hennes sinne kunde skapa.

I stället gick Emily tillbaka in i vardagsrummet för att suga

åt sig den sista värmen från brasan. Det fanns fortfarande några böcker på bokhyllan - Den hemliga trädgården, Fem barn, Det - Klassiker som hennes far hade läst för henne. Men var är resten? Var hade hennes pappas ägodelar tagit vägen? De hade försvunnit på den okända platsen precis som hennes pappa hade.

När glöden började dö bosatte sig mörkret runt henne och matchade hennes dystra humör. Hon kunde inte skjuta upp utmattningen längre; tiden hade kommit för att kliva upp för trappan.

Precis när hon lämnade vardagsrummet hörde hon ett konstigt skrapljud som kom från ytterdörren. Hennes första tanke var någon form av vild varelse som sniffade runt efter sopor, men ljudet var för precist, för noga övervägt.

Hjärtan dunkade när hon gick längs hallen på tysta fötter, ställde sig vid ytterdörren och pressade sitt öra mot den. Vad hon än trodde hon hade hört var det borta nu. Allt hon kunde höra var den skrikande vinden. Men något tvingade henne att öppna dörren.

Hon öppnade dörren och såg att det stod ljus, en lykta och tändstickor på tröskeln. Daniel måste ha kommit tillbaka och lämnat det till henne.

Hon lyfte upp allt och accepterade motvilligt hans erbjudande om hjälp, med skadad stolthet. Men samtidigt var hon bortom tacksam att det fanns någon som brydde sig om henne. Hon må ha gett upp sitt liv och flytt hit, men hon var inte helt ensam här.

Emily tände lyktan och kände sig äntligen modig nog för att gå

upp för trappan. Medan det mjuka ljuset från lyktan ledde henne uppför trappan synade hon bildramarna på väggen. Bilderna inuti dem hade bleknat med tiden och spindelväven täckta i damm låg över dem. De flesta av bilderna var akvareller av det lokala området - segelbåtar på havet, vintergröna i nationalparken - men en var ett familjeporträtt. Hon stannade och stirrade på bilden på sig själv som en liten tjej. Hon hade helt glömt den här bilden, hon hade begränsat den till en del av hennes minne och som hade varit låst i tjugo år.

Medan hon svalde sina känslor fortsatte hon att gå upp för trappan. De gamla stegen knakade högt under henne och hon märkte att några av stegen hade spruckit. De var slitna från år av fotspår och ett minne kom till henne från när hon sprang upp och ner i dessa steg i hennes röda T-barskor.

Uppe i korridoren lyste lyktan upp den långa korridoren - de många mörka ekdörrarna, golv till tak-fönstret i slutet som nu var täckt med fastspikade brädor. Hennes gamla sovrum var det sista till höger, mitt emot badrummet. Hon kunde inte stå ut med tanken på att se in i något rum. För många minnen skulle finnas i hennes sovrum, för många att släppa lös just nu. Och hon var inte så sugen på att få reda på vilken typ av skrämmande kryp som har gjort badrummet till sitt hem under åren.

I stället gick Emily längs korridoren, förbi den antika prydnadskistan som hon hade slagit i tån på otaliga gånger, och in i hennes föräldrars rum.

I ljusskenet kunde Emily se hur dammig sängen var och

hur malar hade tuggat sönder sängkläderna under åren. Minnet av den vackra himmelssängen som hennes föräldrar hade delat splittrade hennes sinne när hon konfronterades med verkligheten. Tjugo år av övergivenhet hade härdat rummet. Gardinerna var smutsiga och skrynkliga och hängde slappt bredvid de brädade fönsterna. Vägglampetterna var fyllda med damm och spindelväv, och det såg ut som att flera generationer av spindelfamiljer hade gjort dem till sitt hem. Ett skikt av tjockt damm hade satt sig över allt, inklusive på sminkbordet bredvid fönstret, den lilla pallen som hennes mamma hade suttit på för många år sedan medan hon smörjde sitt ansikte med lavendeldoftande kräm framför sminkspeglarna.

Emily kunde se allt, alla minnen som hon hade begravt under åren. Hon kunde inte hindra tårarna från att komma. Alla känslor som hon hade känt under de senaste dagarna tog tag i henne, intensifierade av minnen från hennes pappas och om den plötsliga chocken över hur mycket hon saknade honom.

Utanför intensifierades snöstormens ljud. Emily satte ner lyktan på sängbordet, vilket skickade ett moln av damm i luften, och gjorde sig redo för sängen. Eldens värme hade inte nått såhär långt och rummet var bitande kallt när hon tog av sig kläderna. I sin resväska hittade hon sitt silkeslinne och insåg att det inte skulle vara till stor nytta för henne här; hon skulle klara sig bättre i långkalsonger och sockar.

Emily drog tillbaka det dammiga lappskyddet i karmosinrött och guld som täckte sängen. Hon stirrade upp i taket ett

ögonblick och reflekterade över allt som hade hänt de senaste dagarna. Ensam, kall och med en känsla av hjälplöshet, blåste hon ut lyktans flamma och kastade sig in i mörkret och grät sig själv till sömns.

KAPITEL FYRA

Emily vaknade tidigt nästa morgon och kände sig desorienterad. Det kom in så lite ljus i rummet från fönstren, så det tog henne en stund att inse vart hon var. Hennes ögon anpassade sig långsamt till dunklet, rummet materialiserades kring henne, och hon kom ihåg - Sunset Harbor. Hennes fars hem.

En stund gick innan hon kom ihåg att hon också var arbetslös, hemlös och helt ensam.

Hon släpade sin trötta kropp ur sängen. Morgonluften var kall. Hennes utseende i den dammiga sminkspeglen skrämde henne; hennes ansikte var svullet från tårarna som hon fällde under natten, hennes hud härjad och blek. Hon insåg plötsligt att hon hade misslyckats med att äta tillräckligt med mat under gårdagen. Det enda hon hade konsumerat hade varit en kopp av Danils braskokade te.

Hon tvekade en kort stund bredvid spegeln och såg hennes kropp återspeglas i det gamla, smutsiga glaset medan hennes sinne spelade upp nattens händelser – den värmande elden, när hon satt vid eldstaden med Daniel och dricka te, Daniel som retade hennes oförmåga att ta hand om huset. Hon kom ihåg snöflingorna i hans hår när hon först öppnade dörren åt honom och hur han hade återvänt till snöstormen och försvunnit ut i den svarta natten lika fort som han kom.

Hennes kurrande mage drog henne ur tankarna och tillbaka till ögonblicket. Hon klädde på sig snabbt. Den skrynkliga skjortan som hon drog på sig var alldeles för tunn för den kalla luften, så hon virade den dammiga filten från sängen runt axlarna. Sedan lämnade hon sovrummet och gick ner på nedervåningen på nakna fötter.

Nedervåningen var helt tyst. Hon kikade genom det frostade fönstret i ytterdörren och blev förvånad över att se, att även om stormen nu hade slutat, var snön en meter hög och gjorde världen till en jämn, oändlig vithet. Hon hade aldrig sett så mycket snö i hela sitt liv.

Emily kunde bara se ett fotspår från en fågel som hade hoppat runt på vägen utanför, men förutom det hade ingenting blivit stört. Det såg lugnt ut, men samtidigt öde, vilket påminde Emily om ensamhet.

Hon insåg att det inte var ett alternativ att utforska utomhus, så Emily bestämde sig för att utforska huset och se vad det skulle kunna innehålla. Huset hade varit så mörkt igår kväll att hon inte hade kunnat kolla runt ordentligt, men nu på morgonen var det lite lättare. Hon gick in i köket först, instinktivt driven av sin kurrande mage.

Köket var i ett värre tillstånd än hon hade insett när hon hade kommit hit igår kväll. Kylskåpet – en gräddvitt original 1950-talets Prestcold som pappa hade hittat under en gårdsförsäljning en sommar - fungerade inte. Hon försökte komma ihåg om den någonsin hade det, eller om det hade varit en annan källa till

irritation för hennes mamma, ytterligare skräp hennes pappa hade fyllt det gamla huset med. Emily hade tyckt att hennes pappas samling var tråkig som barn, men nu uppskattade hon de här minnena och klamrade fast i dem så hårt hon kunde.

Inne i kylskåpet fann Emily ingenting annat än en hemsk lukt. Hon stängde det snabbt och låste dörren med handtaget innan hon gick över till skåpen för att se inuti. Här hittade hon en gammal burk med majs, så solblekt att den var oläsbar, och en flaska maltvinäger. Hon funderade kortfattat på att göra någon form av måltid ur objekten men bestämde att hon inte var så desperat. Konservöppnaren var ändå helt sönderrostad, så det skulle inte vara möjligt att komma in i majsburken även om hon ville.

Hon gick in i skafferiet där tvättmaskinen och torktummlaren fanns. Rummet var mörkt och det lilla fönstret täckt med plywood som många av de andra i huset. Emily tryckte på en knapp på tvättmaskinen, men blev inte förvånad över att den inte fungerade. Alltmer frustrerad över sin situation bestämde sig Emily för att agera. Hon klättrade upp på skänken och försökte dra en plywoodbräda. Det var svårare än hon hade förväntat sig, men hon var bestämd. Hon drog och drog, med all sin kraft i armarna. Slutligen började brädan att ge vika. Emily drog till ytterligare en gång och plywooden gav vika och flög av fönstret. Kraften var så stor att hon föll bakåt från skänken och den tunga brädan föll från hennes grepp och flög mot fönstret. Emily hörde ljudet av fönstret som krossades samtidigt som hon landade på en hög på golvet och värjde sig.

Kall luft forcerade sig in i skafferiet. Emily stönade och drog sig upp till sittande innan hon kontrollerade sin skadade kropp för att se till att ingenting var brutet. Hennes rygg gjorde ont och hon gned den medan hon tittade upp på det trasiga fönstret som släppte in en svag stråle ljus. Det frustrerade Emily att inse att hon bara gjort det värre när hon försökt lösa ett problem.

Hon tog ett djupt andetag, ställde sig upp och plockade försiktigt upp brädorna från skänken där de hade fallit. Bitar av glas föll till marken och krossades. Emily inspekterade brädorna och såg att spikarna var helt böjda. Även om hon kunde hitta en hammare - något tvivlade hon starkt på - skulle spikarna vara alltför böjda ändå. Då såg hon att hon hade lyckats bryta upp ramen i fönstret medan hon slog av brädorna. Allting skulle behöva bytas ut.

Emily var alldeles för kall att stå i skafferiet. Genom det krossade fönstret konfronterades hon av samma syn, oändlig vit snö. Hon tog upp sin filt från golvet och lade den runt axlarna igen, sedan lämnade hon skafferi och gick in i vardagsrummet. Här skulle hon åtminstone kunna tända en brasa och få lite värme i sina ben.

I vardagsrummet fanns den tröstande lukten av bränt trä fortfarande kvar i luften. Emily hukade sig bredvid eldstaden och började stapla tändmaterial och brasved i en pyramidform. Den här gången kom hon ihåg att öppna rökröret och blev lättad när den första flammen kom till liv.

Hon lutade sig tillbaka på sina klackar och började värma

sina kalla händer. Då såg hon den kittel som Daniel hade bryggt teet i sittande bredvid eldstaden. Hon hade inte städat någonting, krukan och muggarna låg fortfarande där de hade lämnat dem natten innan. Minnen rusade förbi i hennes tankar när hon och Daniel delar teet och pratar om det gamla huset. Hennes mage kurrade och påminde henne om hennes hunger, och hon bestämde sig för att brygga lite te, precis som Daniel hade visat henne, och resonerade att det borde dämpa hennes hunger åtminstone för en liten stund.

Precis när hon hade satt kitteln över elden hörde hon ljudet telefonen ringa från någonstans i huset. Även om det var ett välbekant ljud fick det henne hoppa till när det ekade genom korridorerna. Hon hade gett upp det när hon insåg att hon inte hade någon signal, så ljudet av hennes ringsignal var en överraskning för henne.

Emily hoppade upp, övergav teet och följde ljudet av sin telefon. Hon hittade den på kabinetten i korridoren. Ett obekant nummer ringde henne och hon svarade, smått förvirrad.

"Åh, hej," sade den äldre manliga rösten på den andra änden av linjen. "Är du damen på Fifteen West Street?" Linjen var dålig och mannens mjuka, tveksamma röst var nästan ohörbar.

Emily rynkade pannan, förvirrad av samtalet. "Ja. Vem är det?"

"Namnet är Eric. Jag, jag, levererar oljan till alla fastigheter i området. Jag hörde att du bodde i det gamla huset så jag tänkte att jag skulle komma över med en leverans. Jag menar, om du

behöver det."

Emily kunde knappt tro på det. Nyheten hade säkert nått det lilla samhället snabbt. Men vänta; hur hade Eric fått hennes telefonnummer? Då kom hon ihåg att Daniel kollade på den natten innan när hon sa till honom att hon hade dålig täckning. Han måste ha sett numret, sparat det och gett det till Eric. Hon kunde knappast hålla inne sin glädje, så mycket för hennes stolthet.

"Ja, det skulle vara underbart," svarade hon. "När kan du komma?"

"Jo," svarade mannen i samma nervösa, nästan generade röst. "Jag är faktiskt i lastbilen nu på väg dit bort."

"Är du?" stammade Emily och kunde knappt tro vad hon hörde. Hon kikade snabbt på klockan på sin telefon. Klockan var inte ens 08.00. Antingen jobbade Eric supertidigt eller så hade han gjort den resan endast för henne. Hon undrade om mannen som hade gett henne skjuts i natt hade kommit i kontakt med oljebolaget å hennes vägnar. Antingen var det han eller... Daniel?

Hon tog bort tankarna från sina sinnen och uppmärksammade återigen telefonsamtalet. "Kommer du att kunna komma hit?" frågade hon. "Det är mycket snö."

"Oroa dig inte för det," sa Eric. "Lastbilen kan hantera snö. Se bara till att vägen till röret är skottat."

Emily rotade igenom sin hjärna och försökte komma ihåg om hon hade sett en skyffel någonstans i huset. "Okej, jag gör mitt

bästa. Tack.”

Samtalet avslutades och Emily agerade. Hon gick tillbaka till köket och kontrollerade vardera av skåpen. Det fanns ingenting ens nära av vad hon behövde, så hon kollade alla skåp i skafferiet och sedan i tvättstugan. Äntligen fann hon en snöskyffel som stod lutad mot bakdörren. Emily trodde aldrig att hon skulle vara så glad över att se en skyffel i hela sitt liv, men hon tog tag i den som om den vore en livslinje. Hon var så upphetsad över skyffeln att hon nästan glömde att sätta på sig skor. Men precis när hennes hand tog tag i handtaget för att öppna bakdörren såg hon sina slitna sneakers sticka ut ur en väska som hon hade lämnat där. Hon satte på sig dem snabbt och öppnade dörren med sin dyrbara skyffel i ett fast grepp.

Omedelbart visade sig djupet och skalan på snöstormen. När hon tittade på snön från fönstret hade det varit en sak, men att se det en meter djupt framför henne som en isvägg var en annan.

Emily slösade bort sin tid. Hon satte ner skyffeln i väggen av snö och is och började skotta fram en väg ut ur huset. Det var riktigt svårt; inom några minuter kunde hon känna svetten rinna ner för ryggen, hennes armar gjorde ont och hon var säker på att hon skulle ha blåsor på handflatorna när hon var klar.

Efter att ha kommit igenom en meter snö började Emily hitta sin rytm. Det var något renande med uppgiften, det momentum som behövdes för att skotta snön. Även den fysiska obehagligheten verkade betyda mindre när hon kunde se hur hennes ansträngningar blev belönade. När hon var i New York

var hennes favoritträningsform löpbandet, men detta var mer träning än vad hon tidigare haft.

Emily lyckades skotta fram en tre meter lång väg på baksidan av huset.

Men hon tittade upp i förtvivlan när hon såg att rören var tio meter bort - och hon var redan helt slut.

För att inte bli alltför förtvivlad bestämde hon sig för att vila ett ögonblick och återhämta sig. När hon gjorde det såg hon vaktmästarens hus längre bort i trädgården, dolt av vintergrönan. Rök steg från skorstenen och varmt ljus sken från fönstren. Emily kunde inte låta bli att tänka på Daniel där inne, när han drack sitt te och höll sig varm. Han skulle hjälpa henne, hon hade inget tvivel om det, men hon ville bevisa sig själv. Han hade retat henne utan nåd kvällen innan, och hade med all sannolikhet varit den som ringde Eric. Han måste ha uppfattat att hon var en jungfru i nöd, och Emily ville inte att han skulle få tillfredsställelsen att få rätt.

Men hennes mage klagade igen och hon var utmattad. Alltför utmattad för att fortsätta. Emily stod i floden som hon hade skapat, plötsligt överväldigad av hennes besvärlighet, för stolt för att be om den hjälp hon behövde, för svag för att göra vad som var nödvändigt för sig själv. Frustrationen växte inuti henne tills den vände sig till varma tårar. Hennes tårar gjorde henne ännu mer arg, arg på sig själv för att hon var värdelös. I sitt frustrerade sinne läxade hon upp sig själv och, som ett grinigt, envist barn, bestämde hon sig för att återvända hem så snart snön hade smält.

Emily gick tillbaka in i huset med dyngsura sneakers. Hon sparkade av dem vid dörren och gick tillbaka in i vardagsrummet för att få tillbaka värmen vid elden.

Hon sjönk ner på den dammiga soffan, tog sin telefon och förberedde sig för att ringa Amy och berätta för henne den åh-så-förväntade nyheten att hon hade misslyckats med sitt första och enda försök att vara självförsörjande. Men telefonen hade slut på batteri. Medan hon kvävde ett skrik kastade Emily iväg sin värdelösa mobil på soffan och lade sig sedan på sidan, fullständigt besegrad.

Genom snyftandet hörde Emily ett skrapande ljud från utsidan. Hon satte sig upp, torkade tårarna och sprang till fönstret för att titta ut. Strax såg hon att Daniel var där, med hennes skyffel i ett grepp, skottandes genom snön och fortsatte göra det hon hade misslyckats med att slutföra. Hon kunde knappt förstå hur snabbt han rensade undan snön, hur skicklig han var, hur väl lämpad för uppgiften han var, som om han var född för att arbeta på landet. Men hennes beundran var kortlivad. I stället för att känna sig tacksam mot Daniel eller glad att se att han lyckats skotta fram en väg hela vägen till rören, kände hon sig arg på honom och riktade sin egen impotens mot honom istället för inåt.

Utan att ens tänka på vad hon gjorde, tog Emily sina blöta sneakers och satte på sig dem igen. Hennes sinne tävlade med tankarna; minnen av alla hennes värdelösa ex-pojkvänner som inte hade lyssnat på henne, som hade stampat in och försökt "rädda" henne. Det var inte bara Ben; före honom hade Adrian,

som var så överbeskyddande att han kvävde henne, och sedan var det Markus innan honom, som behandlade henne som en ömtålig prydnad. Var och en av dem hade fått reda på hennes förflutna – med hennes faders mystiska försvinnande som toppen av isberget – och hade behandlat henne som något som behövde skyddas. Det var alla de männen i hennes förflutna som hade fått henne att bli på detta sättet och hon skulle inte stå för det längre.

Hon stormade ut i snön.

"Hej!" utbrast hon. "Vad gör du?"

Daniel pausade kortfattat. Han tittade inte ens över sin axel och fortsatte att skotta, innan han lugnt sa: "Jag skottar fram en stig."

"Jag kan se det," sa Emily snabbt tillbaka. "Vad jag menar är varför, när jag sa att jag inte behövde din hjälp?"

"För annars skulle du frysa," svarade Daniel enkelt utan att titta på henne. "Och det skulle även vattnet, nu när jag har slagit på det."

"Och." svarade Emily skarpt. "Varför bryr du dig om jag fryser? Det är mitt liv. Jag kan frysa om jag vill."

Daniel hade ingen brådska med att interagera med Emily, eller mata sig in i bråket som hon så tydligt försökte starta. Han fortsatte med att skotta lugnt och metodiskt, så obrydd av hennes närvaro som om hon inte var där över huvud taget.

"Jag är inte beredd på att luta mig tillbaka och låta dig dö," svarade Daniel.

Emily korsade armarna. "Jag tycker att det är lite

melodramatiskt, eller hur? Det är en stor skillnad mellan att bli lite kall och dö!"

Slutligen lade Daniel ner skyffeln i snön och ställde sig rakt. Han mötte hennes ögon med ett oläsligt uttryck. "Den snön var staplad så högt att den täckte pumpen. Om du lyckas få igång den där värmepannan, skulle det gå direkt in i huset. Du skulle vara död på grund av kolförgiftning på ungefär tjugo minuter." Han sa att det så självklart att det överraskade Emily. "Om du vill dö, gör det på din egen tid. Men det händer inte när jag är här." Sedan kastade han skyffeln på marken och gick tillbaka till vagnshuset.

Emily stod där och tittade på honom och kände att hennes ilska smälte bort för att ersättas med skam. Hon kände sig hemsk för hur hon hade talat till Daniel. Han försökte bara hjälpa till och hon hade kastat allt tillbaka i hans ansikte som ett bortskämt barn.

Hon var frestad att springa efter honom, för att be om ursäkt, men i det ögonblicket såg hon oljelastbilen i slutet av vägen. Emily kände hjärtat sväva, förvånad över hur glad hon kände sig på grund av det faktum att hon fick olja levererad. Att vara i huset i Maine kunde inte vara mer annorlunda än livet i New York.

Emily såg när Eric hoppade ner från lastbilen, överraskande smidigt för någon som var så gammal. Han var klädd i en overall med oljefläckar, som en karaktär från en tecknad film. Hans ansikte var väderbitet men vänligt.

"Hej", sa han med samma osäkra röst som han hade haft i telefon.

"Jag är Emily," sa Emily och sträckte fram handen för att skaka hans. "Jag är verkligen glad att du är här."

Eric nickade bara och gick rakt på sak och ställde fram oljepumpen. Han var tydligen inte sugen på att prata, och Emily stod där obekvämt och såg på när han arbetade och log svagt varje gång hon märkte att hans blicken flackade kort mot henne, som om han var förvirrad över att hon ens var där.

"Kan du visa mig till pannan?" sa han när allt var på plats.

Emily tänkte på källaren, på hennes hat mot de enorma maskinerna i det som drev huset, på de tusentals spindlarna som hade skapat sina nät där genom åren.

"Ja, hitåt," svarade hon med en liten, tunn röst.

Eric tog fram sin ficklampa och tillsammans gick de ner i den skumma, mörka källaren. Precis som Daniel, verkade Eric ha en skicklig hand med de mekaniska sakerna. Inom några sekunder kom den enorma värmepannan till liv. Emily kunde inte hjälpa sig själv; hon kastade sina armar runt den äldre mannen.

"Den fungerar! Jag kan inte tro det, den fungerar!"

Eric stelnade till när hon rörde honom. "Du borde inte hålla på med ett gammalt hus så här" svarade han.

Emily lossnade på greppet. Hon brydde sig inte ens om att ännu en person berättade för henne att sluta, att ge upp, att hon inte var tillräckligt bra. Huset hade nu värme tillsammans med vatten, och det innebar att hon inte behövde återvända till New York som en misslyckad människa.

"Här," sade Emily och tog fram sin handväska. "Hur mycket

är jag skyldig dig?"

Eric skakade bara på huvudet. "Det är täckt," svarade han.

"Täckt av vem?" Frågade Emily

"Bara någon," svarade Eric undvikande. Han kände sig uppenbarligen obekväm över att hamna i den ovanliga situationen. Den som betalat honom att komma över och fylla på hennes oljeförsörjning måste ha bett honom att hålla tyst och hela situationen gjorde honom besvärad.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.